

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 4, 2023

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2023:180](#) 10-02-2023

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:2385](#) 21-03-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:847](#) 14-03-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:1920](#) 07-03-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:1634](#) 23-02-2023

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:133](#) 31-01-2023

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:3444](#) 17-03-2023

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:1453](#) 15-03-2023

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:1264](#) 15-03-2023

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2023:959](#) 15-03-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:2295](#) 15-03-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:2208](#) 14-03-2023

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2023:953](#) 08-03-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:2308](#) 08-03-2023

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2023:949](#) 03-03-2023

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2023:1559](#) 01-03-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:2414](#) 01-03-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:1610](#) 01-03-2023

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2023:880](#) 01-03-2023
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:2537](#) 28-02-2023
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:2411](#) 27-02-2023
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:711](#) 22-02-2023
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:2415](#) 22-02-2023
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:1542](#) 22-02-2023
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:1864](#) 15-02-2023
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:1726](#) 14-02-2023
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:284](#) 25-01-2023
[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:5021](#) 07-12-2022
[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:12571](#) 23-11-2022
[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:1319](#) 24-03-2021
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2019:1936](#) 08-05-2019

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2023:39](#) 21-03-2023

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat de legitimarissen die na een beroep op hun legitieme zijn uitgesloten als erfgenamen, geen belang in de zin van artikel 3:303 BW hebben bij de juiste uitvoering van erflaters testament. Het beroep dat een van hen doet op vernietiging van het legitieme-inroepen wegens dwaling, wordt afgewezen.

Nadat zij een beroep hebben gedaan op hun legitieme portie zijn eisers 1 en 2 uitgesloten als erfgenamen in hun vaders nalatenschap. In onderhavige zaak vorderen zij diverse verklaringen voor recht over de wijze waarop erflaters testament moet worden uitgelegd, met name over de aanwas van de door het beroep vrijgevallen erfdelen en de wijze waarop c.q. bij wie (eerst) moet worden ingekort. Hierover overweegt de rechtbank dat nu eisers 1 en 2 geen erfgenaam in de nalatenschap meer zijn, zij ook geen belang meer hebben bij de juiste uitvoering van het testament in de zin van artikel 3:303 BW, en dat zij eveneens niet langer onmiddellijk bij deze rechtsverhouding betrokken zijn in de zin van artikel 3:302 BW. Ook kunnen zij aan het gegeven dat zij de hoedanigheid van erfgenaam eerder wel hebben gehad, geen belang in de genoemde zin bij de door hen ingestelde vorderingen meer ontleen. Tevens is relevant dat eisers 1 en 2 als schuldeisers ook geen eigen financieel belang bij deze vorderingen naar voren hebben gebracht, waarbij geldt dat deze vorderingen erop zijn gericht dat een in hun visie onjuiste uitvoering aan het testament is gegeven. Zij hebben immers geen nadeel of schade naar voren gebracht die daarvan (dat een in hun visie onjuiste uitvoering aan het testament is gegeven) het gevolg is. Het feit dat eisers 1 en 2 nog wel steeds afstammelingen van vader zijn, levert evenmin een belang in de hiervoor genoemde zin bij de juiste uitvoering van het testament op. In zoverre is hun belang immers zuiver emotioneel. Weliswaar kan een dergelijk emotioneel belang in bepaalde uitzonderlijke gevallen een rechtens relevant procesbelang opleveren, maar dat geldt niet voor de onderhavige situatie, waarin eisers 1 en 2 zelf hebben besloten om tegen de uitdrukkelijke wens van de erflater (in het testament) in een beroep te doen op hun legitieme portie. Het voorgaande betekent dat eisers 1 en 2 geen relevant procesbelang hebben bij alle door hen primair gevorderde verklaringen voor recht. Deze vorderingen worden daarom afgewezen.

Eiser sub 2 vordert subsidiair onder meer de vernietiging van haar beroep op de legitieme

portie wegens dwaling. Hierover meent de rechtbank dat onbetwist is dat eisers 1 en 2 en gedaagde 1 (de andere erfgenaam) het testament allen aanvankelijk op dezelfde wijze hebben opgevat, en wel zo dat een beroep op de legitieme portie door een erfgenaam niet (substantieel) van invloed zou zijn op de uitkering aan de overige erfgenamen en gedaagde 2 (een door de erflater zelf opgerichte anbi waaraan door erflater schenkingen zijn gedaan en in het testament een legaat is toegekend). Voorts geldt dat eiser 2 voldoende gemotiveerd heeft gesteld dat zij geen beroep op haar legitieme portie zou hebben gedaan, als zij geweten had van de uitleg van het testament waaraan uiteindelijk uitvoering is gegeven, waarbij een beroep op de legitieme portie wel (substantieel) van invloed was op de uitkering aan de overige erfgenamen en de legataris/gedaagde 2. Tegen deze achtergrond stelt de rechtbank vast dat een mededeling van de notaris op 7 december 2018, die ook aan eiser 2 is gezonden, verwarrend althans deels onjuist is. Dat laat – zo de rechtbank – evenwel onverlet dat één element uit het testament met betrekking tot de legitieme portie wel duidelijk en niet voor meerderlei uitleg vatbaar was, namelijk de wens van erflater dat de erfgenamen geen beroep op de legitieme portie zouden doen en de in het testament opgenomen considerans dat erflater zich ervan bewust was dat hij door de schenkingen aan het goede doel/gedaagde de legitieme portie schond. Vast staat verder dat eiser 2 met haar beroep op de legitieme portie deze wens heeft – iets wat haar vrij stond – en dat het respecteren van deze wens niet (substantieel) ongunstig zou zijn. Dit alles betekent volgens de rechtbank dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat een erfgenaam een beroep op dwaling zou toekomen ten aanzien van het beroep dat hij zelf heeft gedaan op de legitieme portie. Ook de tweede grond voor het beroep door eiser 2 op dwaling – te weten dat gedaagde 1 een onredelijk korte termijn heeft gesteld om al dan niet een beroep te doen op de legitieme portie – slaagt niet. De rechtbank overweegt dat onvoldoende is gesteld of gebleken dat een onredelijk korte termijn is gesteld, laat staan dat daardoor een verkeerde voorstelling van zaken is ontstaan.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:284

Zaaknummer: C/13/715652 / HA ZA 22-266

Rechters: Q.R.M. Falger

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Evenals de kantonrechter acht hof de onvolkomenheden in rekening en verantwoording ondergeschikt en geen grond voor ontslag broer als bewindvoerder.

In 2014 zijn de goederen van X onder bewind gesteld, waarbij (verzoeker) A als bewindvoerder optreedt. De in 2018 en 2019 overleden ouders hebben de erfrechtelijke verkrijgingen van kind X in verband met diens verkwistende levensstijl onder bewind gesteld en daarbij (verweerder en broer) Y als (opvolgend) bewindvoerder benoemd. Y is tevens tot executeur benoemd. A heeft namens X de nalatenschap van moeder beneficiair aanvaard. De kantonrechter heeft het in 2021 ingediende verzoek van A afgewezen om op grond van artikel 4:164 lid 1 sub e jo. lid 2 BW Y als bewindvoerder te ontslaan en hemzelf als bewindvoerder aan te stellen. Het hof oordeelt dat anders dan A stelt, Y niet is tekortgeschoten in zijn taak als executeur en bewindvoerder. De door Y ingebrachte verweren zijn niet/onvoldoende betwist. De onvolkomenheden in de door Y ingediende rekening en verantwoording waren gering en zijn inmiddels opgelost zonder dat dit ernstig nadelige gevolgen had voor X. De onvolkomenheden zijn volgens het hof het gevolg van onervarenheid van Y, als niet-professioneel bewindvoerder. Dat bij die afwikkeling sprake is geweest van tegenstrijdige belangen, waardoor A (financieel) is benadeeld, is niet gebleken. Bovendien kunnen – nu blijkt dat er sprake is van onoverbrugbare belangentegenstellingen tussen A en X – in overleg met de kantonrechter alsnog maatregelen getroffen worden die een passende vertegenwoordiging en bijstand van X garanderen. Het hof bekrachtigt het oordeel van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-02-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:1634

Zaaknummer: 200.313.589

Rechters: J.U.M. van der Werff, H. Phaff en R. Krijger

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank oordeelt over in conventie ingediende vordering tot het verstrekken van stukken en de in reconventie onder meer gevraagde machtigingen tot deblokken rekeningen.

Erfgenaam A vordert in conventie onder meer afgifte van rekeningafschriften, jaaroverzichten en belastingaangiften van erflaatster. In reconventie vordert B (art. 3:299 BW) onder meer het deblokken van een aantal rekeningen van erflaatster alsmede machtiging om administratiekantoor X opdracht te mogen geven tot het verzorgen van diverse belastingaangiften en de benoeming van taxateur voor de tot de nalatenschap behorende muntenverzameling. Omdat A voldoet aan artikel 843a Rv overweegt de rechtbank over de vordering in conventie dat B deze stukken dient te verstrekken, voor zover zij hierover beschikt. Voorafgaand aan het inhoudelijk oordeel over de in reconventie ingestelde vorderingen stelt de rechtbank dat de rechter bij de beoordeling van een vordering in de zin van artikel 223 Rv de belangen van partijen dient af te wegen tegen de achtergrond van de te verwachten resterende duur van de hoofdzaak en van de proceskansen daarin. Ten aanzien van de proceskansen is voldoende dat de vordering van de eiser in de hoofdzaak aannemelijk is. Maar voordat aan een inhoudelijke toetsing van de vordering wordt toegekomen, moet eerst zijn voldaan aan de voorwaarde dat de eiser in het incident voldoende belang heeft bij zijn incidentele vordering, in die zin dat hij daarbij een dusdanig belang heeft dat van hem niet kan worden gevegd dat hij de afloop van de bodemzaak afwacht. Over de in reconventie ingestelde vorderingen stelt de rechtbank dat A de blokkade heeft ingesteld omdat hij meent dat B heeft geprobeerd om de rekeningen op te heffen en het saldo naar haar eigen rekening over te laten boeken. Omdat niet gesteld of gebleken is dat opheffing van de blokkades een vereiste is voor het opvragen van de gewenste informatie ziet de rechtbank in dit stadium van de procedure geen reden tot het deblokken van de rekeningen. De gevraagde machtiging voor het opvragen van alle informatie die betrekking heeft op de rekeningen van erflaatster wordt wel toegewezen. Omdat A bezwaar maakt tegen het administratiekantoor en niet gesteld en gebleken is dat voor een oordeel hierover de bodemprocedure niet kan worden afgewacht, wordt ook die vordering afgewezen. A betwist de aanwezigheid van een muntenverzameling, en thans staat niet vast dat de muntenverzameling tot de nalatenschap behoort, reden waarom ook de vordering tot benoeming van een taxateur wordt afgewezen.

Ook is niet gebleken dat het oordeel in de bodemprocedure niet kan worden afgewacht.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:1542

Zaaknummer: C/15/333707 / HA ZA 22-680

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank verklaart testamentwijziging nietig wegens wilsonbekwaamheid.

Mede aan hand van artikel 4 en 24 Erfvo en artikel 7 lid 2 Rv concludeert de rechter dat de Nederlandse rechter bevoegd is. Vervolgens is de rechtbank – anders dan de notaris – van mening dat de wijzigingen in het laatste testament van erflaatster ten opzichte van het vorige niet beperkt waren. Daarvoor is mede relevant dat haar echtgenoot weliswaar in beide testamenten erfgenaam was, maar dat de familieleden van de erflaatster anders dan in het voorlaatste testament geen verwachters of erfgenamen meer zijn terwijl in dat testament onder meer ook de (streng) voorwaarde werd gesteld dat de echtgenoot eerst moest interen op zijn eigen vermogen. Nu wel degelijk sprake was van ingrijpende wijzigingen, moeten hoge eisen worden gesteld aan het vermogen van erflaatster tot een redelijke waardering van de bij het testament betrokken belangen. Het medisch dossier van de huisarts van de erflaatster en het rapport van een neuroloog dat is gebaseerd op het medisch dossier en op het rapport van een MMSE-test die twee maanden na het laatste testament was afgenomen, brengen de rechtbank tot het oordeel dat voldoende vaststaat dat erflaatster bij het maken van haar laatste testament leed aan een stoornis van haar geestvermogens. De daartoe beschikbare gegevens zijn, zo de rechtbank, ook niet te rijmen met het oordeel van de notaris dat het niet nodig was de bekwaamheid van erflaatster nader te onderzoeken of dat hij de in het KNB-stappenplan niet heeft waargenomen. De rechtbank verklaart de testamentwijziging nietig wegens feitelijke wilsonbekwaamheid.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-11-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:12571

Zaaknummer: C/09/611994 / HA ZA 21-465

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Valt verkrijging krachtens Spaans testament in algehele gemeenschap van goederen?

Hoewel in essentie een huwelijksvermogensrechtelijke casus, bevat de zaak toch een erfrechtelijk aanknopingspunt omdat P-G Vlas in zijn conclusie ingaat op de elementen die van belang zijn voor het antwoord op de vraag of een erfrechtelijke verkrijging krachtens een Spaans testament waar geen uitsluitingsclausule aan is verbonden al dan niet in een algehele wettelijke gemeenschap van goederen (oud) naar Nederlands recht valt. Onder meer omdat het hof zonder motivering voorbij is gegaan aan essentiële stellingen van de man, concludeert de P-G dat de tegen het oordeel ingebrachte klacht slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2023

ECLI: ECLI:NL:PHR:2023:180

Zaaknummer: 22/02382

Rechters: P. Vlas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Inschrijving als woningzoekende is een van de factoren waaruit het ontbreken van het voeren van een duurzame gemeenschappelijke huishouding met overledene kan worden afgeleid. In het midden blijft of het ontbreken van de vereiste huisvestingsvergunning relevant is.

X, eiser en zoon van de overleden huurder, voert aan dat er een (duurzame) gemeenschappelijke huishouding heeft bestaan omdat hij en zijn vader de kosten deelden. Volgens de rechtbank is van een duurzame samenleving op financieel gebied onvoldoende gebleken. X heeft zijn stelling niet onderbouwd met bijvoorbeeld bankafschriften, pintransacties of andere bewijzen. Ook is niet gesteld dat alle kosten van levensonderhoud en/of huisvesting daadwerkelijk werden gedeeld. X heeft enkel gesteld dat er impliciete en expliciete afspraken waren inhoudende dat hij het onderhoud van het huis en de boodschappen deed en de huishouding verzorgde. Bij gebreke aan een nadere concrete onderbouwing daarvan heeft X niet voldaan aan zijn verzwaarde stelplecht. Ook heeft X onvoldoende gesteld dat sprake is van een duurzame relatie. Dat X sinds 1991 met zijn vader in de woning woonde en al ongeveer zes jaar als woningzoekende bij Woningnet staat ingeschreven is daarvoor onvoldoende. De kantonrechter leidt uit die inschrijving juist af dat het de bedoeling van X was om op den duur te vertrekken en dat er dus sprake was van een aflopende samenlevingssituatie, zoals in het algemeen wordt aangenomen bij het samenwonen van een meerderjarige zoon met zijn vader. Hieraan doet in onvoldoende mate af dat X na zijn aanvankelijke 'uitvliegen' later weer in de woning is teruggekeerd. De rechtbank laat in het midden of X voor de huurvoortzetting de vereiste huisvestingsvergunning had over moeten kunnen leggen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:5021

Zaaknummer: 10046155

Rechters: P. Krepel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om beneficiair aanvaarde nalatenschap te mogen verwerpen wordt afgewezen. Wel wordt in verband met ernstige bedreigingen een vereffenaar benoemd.

Gebaseerd op analoge toepassing van artikel 4:190 lid 4 BW verzoekt X zijn beneficiaire aanvaarding in augustus 2022 van zijn vaders nalatenschap te vernietigen en te oordelen dat X die nalatenschap heeft verworpen. Als argumenten voert hij aan dat hij al jaren geen contact had met zijn vader, zijn achternaam heeft gewijzigd, aan vader een omgangsverbod met X is opgelegd, hij onwetend was van het overlijden van erflater, op aanraden van het notariskantoor de nalatenschap beneficiair heeft aanvaard. Ook heeft X een slotenmaker moeten inschakelen om het tot de nalatenschap behorende appartement te kunnen bezoeken, waarna hem de toegang tot het appartement onder het uiten van heftige bedreigingen door zekere personen werd verhinderd. Daarbij is de politie met inzet van vier politievoertuigen tussenbeide moeten komen. Volgens de kantonrechter volgt uit de tekst van artikel 4:190 lid 4 BW enerzijds dat een eenmaal gedane keuze onherroepelijk is en anderzijds dat een aanvaarding of verwerping van een nalatenschap niet op grond van dwaling of benadeling van schuldeisers kan worden vernietigd. Daarbij wordt in het midden gelaten of een eenmaal gedane keuze wel op grond van een ander wilsgebrek, zoals bijvoorbeeld dwang, zou kunnen worden vernietigd, maar in ieder geval staat vast dat X niet stelt dat een ander wilsgebrek dan dwaling aan de orde is. X stelt slechts dat hij gelet op de voorvallen en de bedreigingen die daarbij en later zijn gedaan, alsnog wil verwerpen. Voor zover deze wens gebaseerd zou zijn op dwaling van verzoeker staat naar het oordeel van de kantonrechter artikel 4:190 lid 4 BW, ook een ‘analoge toepassing’ daarvan, aan toewijzing in de weg. Het verzoek wordt afgewezen. Wel acht de kantonrechter de bedreigingen aan het adres van X dermate ernstig dat van hem niet gevergd kan worden dat hij de nalatenschap zelf vereffent. De tijdens de procedure gedane mededeling dat advocaat Y bereid was om als vereffenaar op treden, beschouwt de kantonrechter als een verzoek van X om op de voet van artikel 4:203 lid 1 BW een vereffenaar te benoemen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:1864

Zaaknummer: 10189503 EJ VERZ 22-85341

Rechters: C.W.D. Bom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij gebreke aan spoedeisend belang wordt de verzochte vordering tot medewerking aan doorhaling hypothecaire inschrijving op gelegateerde woning afgewezen.

Aan dochter A is een woning gelegateerd onder de ontbindende voorwaarde dat zij berust in het testament waarin zij verder is onterfd. A heeft niet binnen de gestelde termijn voldaan aan een verzoek om schriftelijk te verklaren dat zij berust in het testament; ook is geen verlenging van de termijn verzocht. Kort en goed draait deze zaak om het volgende. A stelt dat afgifte aan haar van het legaat pas kan plaatsvinden nadat zij de verschuldigde erfbelasting heeft voldaan. De daarvoor vereiste financiering kan pas worden verkregen nadat een thans op het pand rustende hypothecaire inschrijving wordt doorgehaald. Aan die doorhaling dient B als executeur haar medewerking te verlenen. De voorzieningenrechter stelt dat artikel 254 Rv bepaalt dat in alle spoedeisende zaken waarin, gelet op de belangen van partijen, een onmiddellijke voorziening bij voorraad wordt vereist, de voorzieningenrechter bevoegd is deze te geven. A wenst afgifte van het legaat te bewerkstelligen. Indien de gevorderde voorzieningen zouden worden toegewezen, kan dat echter niet tot afgifte van het legaat leiden. B heeft immers aangegeven dat zij niet tot afgifte bereid is, omdat het legaat volgens haar is komen te vervallen. Zonder medewerking van B en zonder daartoe strekkende executoriale titel kan A geen afgifte effectueren. Zij zal dan ook geen hypotheek op de woning kunnen doen vestigen en de volgens haar stellingen benodigde geldlening niet kunnen verwerven. Tegen deze achtergrond is op dit moment geen plaats voor de voorzieningen die in dit kort geding zijn gevorderd. De vorderingen worden dan ook afgewezen bij gebreke aan spoedeisend belang.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:1726

Zaaknummer: C/10/651545 / KG ZA 23-96

Rechters: C. Bouwman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank geeft machtiging om namens in Duitsland wonende minderjarigen de nalatenschap van een in Nederland wonende erflater te verwerpen.

In een internationale casus beoordeelt de rechtbank de bevoegdheid van de Nederlandse rechter en ter zake geldende recht bij een verzoek om namens niet in Nederland woonachtige minderjarigen met de Nederlandse nationaliteit de nalatenschap van een 2022 te Nederland overleden erflater te mogen verwerpen. Op grond van artikel 10 lid 1 en 2 Brussel-II ter is de Nederlandse rechter bevoegd. En op grond van artikel 15 lid 1 HKV 1996 is Nederlands recht van toepassing. Omdat het verzoek in het belang is van de minderjarigen wordt het toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:2537

Zaaknummer: 10265827 EJ VERZ 23-70065

Rechters: A.J. Japenga

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ter voorkoming dat het hof een verrassingsbeslissing wijst, biedt het partijen de gelegenheid zich nader uit te laten en houdt iedere beslissing aan.

De rechtsvordering dat de rechtbank de wijze van verdeling van de nalatenschap gelast, is ingesteld door de vader van geïntimeerde X als zijn wettelijk vertegenwoordiger. X was op dat moment nog minderjarig en dus niet procesbekwaam. Nadat hij meerderjarig werd, heeft X de procedure in eerste aanleg zelf voortgezet. Over het erfdeel van X is een bewind ingesteld en dus is de bewindvoerder bevoegd om X te vertegenwoordigen in gedingen over de goederen die onder bewind staan. Als gevolg daarvan is X noch zijn wettelijk vertegenwoordiger (tijdens zijn minderjarigheid) zelf bevoegd over de nalatenschap te procederen. Dat betekent dat het hof de bestreden vonnissen zou moeten vernietigen en X alsnog niet-ontvankelijk zou moeten verklaren in zijn hoger beroep. Dit heeft gevolgen voor de in reconventie ingestelde vordering. Ook betreft de vordering tot verdeling een ondeelbare rechtsverhouding en is nagelaten een mede-erfgenaam te betrekken. In het licht van het voorgaande biedt het hof ter voorkoming van een verrassingsbeslissing partijen de gelegenheid zich hierover uit te laten en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:1920

Zaaknummer: 200.311.829

Rechters: J.H. Lieber, R. Prakke-Nieuwenhuizen en M.L. van der Bel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst gevorderde uitbetaling van door hertrouwen opeisbaar geworden erfdelen toe.

Het testament van de in 1998 overleden moeder bevatte een ouderlijke boedelverdeling met de clausule dat de vorderingen van de kinderen opeisbaar worden als vader hertrouwt. Niet in geschil is dat de vorderingen opeisbaar zijn geworden als gevolg van het hertrouwen van vader in 2006. De kinderen vordering betaling van hun vordering. De rechtbank gaat niet mee in het mede op artikel 4:17 BW gebaseerde verweer van vader dat hij de vorderingen reeds voor het hertrouwen zou hebben voldaan doordat hij diverse betalingen heeft verricht voor/aan de kinderen. De rechtbank stelt dat artikel 4:17 BW niet van toepassing is op de ouderlijke boedelverdeling en dat de door vader gestelde betalingen voor het merendeel posten betreft die in het algemeen voor rekening van ouders komen. Zonder nadere afspraak kan daarvan niet worden gesteld dat deze ten laste van het erfdeel van de kinderen komen/kunnen worden gebracht. Vader heeft met een beroep op analoge toepassing van artikel 3:324 lid 3 BW aangevoerd dat de door de kinderen vanaf 2006 gevorderde wettelijke rente gedeeltelijk is verjaard, omdat zij wettelijke rente vorderen vanaf 16 juli 2006 en dus over een langere periode dan een termijn van vijf jaar. De rechtbank volgt ook dit betoog niet en stelt dat de wettelijke rentecomponent deel uitmaakt van de hoofdvordering, zodat daarop dezelfde verjaringstermijn – van in dit geval twintig jaar – van toepassing is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 15-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:2295

Zaaknummer: 331175 HA ZA 22-514

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank gaat in op de eventuele verplichting tot afgifte stukken, waarderingsgeschillen en de vraag of een aan de zoon ter beschikking gesteld bedrag een lening dan wel een schenking is.

Eiseres A is de zus van B. De ouders van A en B zijn beiden in 2019 overleden. De nalatenschap van de ouders is positief. Uit hoofde van moeders nalatenschap hadden A en B een vordering op vader. A en B hebben vaders nalatenschap zuiver aanvaard. In deze procedure hebben A en B over en weer vorderingen ingesteld, die strekken tot de verdeling van de nalatenschap van vader. A en B gaan ervan uit dat de verdeling van de nalatenschap van hun moeder (indirect) tot stand komt tegelijk met de verdeling van de nalatenschap van vader, omdat hun erfdelen als broer en zus in beide nalatenschappen gelijke delen betreffen. De rechtbank volgt dit uitgangspunt en constateert dat artikel 3:185 BW van toepassing is. Het onderhavige is een tussenvonnissen omdat het nog niet mogelijk is om op alle geschilpunten te beslissen nu er onder meer nog discussie bestaat over de waarde van bepaalde nalatenschapsbestanddelen. Wel oordeelt de rechtbank over de vordering van B tot overlegging door A van diverse bescheiden. Volgens B kan aan de hand daarvan worden nagegaan of bij aan A verstrekte gelden sprake was van schenkingen of leningen en wat A nog moet terugbetalen aan de nalatenschap. De rechtbank wijst de vorderingen met betrekking tot o.a. jaarstukken en vermogensoverzichten af omdat in het testament van de ouders is opgenomen dat er geen inbrengverplichting bestaat. In algemene zin geldt dus dat de gevraagde informatie alleen relevant is, als daaruit blijkt dat aan A een lening is verstrekt, of een schenking met een schriftelijke inbrengverplichting. In de vermogensoverzichten van de ouders staat geen lening aan A vermeld, terwijl daarin wel een lening aan B is opgenomen. Ten aanzien van B stelt de rechtbank vast dat in de stukken sprake is van een aan B verstrekte geldlening. Zonder een stuk waaruit een andersluidende afspraak blijkt, is er geen grond om ervan uit te gaan dat hier sprake is van een schenking. De rechtbank volgt B ook niet in de redenering dat de schenking kan worden afgeleid uit de door B gestelde wens van de ouders om beide kinderen gelijk te behandelen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 01-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2023:880

Zaaknummer: C/o8/281372 / HA ZA 22-179

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank acht afgifte van een legaat van een goed dat niet volledig tot erflaatsters nalatenschap behoort, geldig en geen onevenredig grote opoffering.

In haar testament legateerde moeder aan haar dochter/eiseres haar registergoed adres 1 en aan haar zoon/gedaagde haar registergoed adres 2, beide legaten tegen inbreng van de waarde in haar nalatenschap. De waarde is gelijk aan de waarde op grond van de WOZ beschikking, vastgesteld ten tijde van haar overlijden.

In het testament staat tevens dat moeder voor wat betreft het legaat van registergoed 2 zich ervan bewust was dat dit tot de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap van haar en haar echtgenoot behoorde en dat zij de uitvoering van dat legaat niettemin wil. Eiseres heeft het legaat verworpen en gedaagde heeft het legaat niet verworpen. In geschil zijn diverse door eiseres opgeworpen bezwaren tegen afgifte van het legaat. Vooraleer deze te beoordelen gaat de rechtbank in op twee formele verweren die volgens de gedaagde tot niet-ontvankelijkverklaring zouden leiden. Allereerst dat eiseres niet heeft voldaan aan de vereisten van artikel 21 en 111 lid 3 Rv en daarmee haar substantiëringsplicht heeft geschonden. De rechtbank is echter van oordeel dat de substantiëringsplicht niet is geschonden. Nog daargelaten dat gedaagde zijn standpunt onvoldoende heeft onderbouwd, is naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken dat hij in zijn verdediging is geschaad. Ook het verweer dat gedaagde rauwelijks is gedagvaard, treft geen doel.

Vervolgens worden de vorderingen van eiseres beoordeeld. Omdat nadere toelichting ontbreekt, volgt de rechtbank eiseres niet in haar betoog dat gedaagde op grond van toerekening van schulden – in afwijking van het testament – de waarde van de woning in het economisch verkeer moet inbrengen. De rechtbank begrijpt een ander inhoudelijk betoog van eiseres zo dat zij afgifte van het legaat aan gedaagde als een onevenredig grote opoffering beschouwt, omdat zij bij afgifte van het legaat vermogensrechtelijk in een slechtere positie komt te verkeren dan het geval zou zijn geweest wanneer de woning aan een derde tegen marktwaarde zou zijn verkocht of wanneer moeder niet over haar (een vierde) aandeel in registergoed 2 zou hebben beschikt. Volgens de rechtbank betekent dat echter niet dat er ook

in juridische zin sprake is van een onevenredig grote opoffering om zich het gelegateerde goed te verschaffen, zoals bedoeld in artikel 4:49 lid 2 BW. De wetgever heeft nu eenmaal een prominente rol toebedeeld aan de wil van de erflater, ook indien die wil betrekking heeft op goederen die de erflater slechts voor een onverdeeld aandeel in een bijzondere gemeenschap toebehoren. De testeervrijheid van de erflater wordt slechts beperkt door de regeling inzake de legitieme, maar dat ligt in deze procedure niet als geschilpunt voor. De rechtbank kan eiseres voorts niet volgen in haar stelling dat artikel 4:51 BW analoog moet worden toegepast. Daartoe is van belang dat artikel 4:51 lid 2 BW uitdrukkelijk bepaalt dat het eerste lid slechts van toepassing is indien de huwelijksgemeenschap ten tijde van het maken van de beschikking nog niet ontbonden was. Voor een analoge toepassing is daarom geen plaats.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 15-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2023:959

Zaaknummer: C/18/212924 / HA ZA 22-80

Rechters: M. Sanna

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wettelijk vertegenwoordiger die vooruitlopend op gerechtelijke vaststelling ouderschap van erflater de benoeming van een vereffenaar verzoekt, wordt niet-ontvankelijk verklaard.

A is overleden zonder bij testament over zijn nalatenschap te hebben beschikt. Erflater heeft zijn moeder, broers en zussen [verweerders] als erfgenamen achtergelaten. Verzoekster heeft tot 2013 een relatie gehad met erflaatster. Verzoekster is een actie gestart waarbij gerechtelijk moet worden vastgesteld dat erflater de ouder is van de thans nog minderjarige A. Deze procedure loopt nog. In onderhavige zaak verzoekt zij om een vereffenaar in de nalatenschap van erflater te benoemen. Verzoekster legt aan haar verzoek ten grondslag dat zij als wettelijk vertegenwoordigster van A – die mogelijk de enige erfgenaam is van erflater – belanghebbende is als bedoeld in artikel 4:203 lid 1 onder b BW. Volgens verzoekster schiet C, die namens de erven de nalatenschap beheert, in ernstige mate tekort in de vervulling van zijn verplichtingen. Tevens wenst verzoekster te voorkomen dat de nalatenschap wordt verdeeld voordat vaststaat wie erfgenaam is. Verzoekster wil bereiken dat er rekening wordt gehouden met de gerechtvaardigde belangen van A die zich zullen verwezenlijken indien het vaderschap wordt vastgesteld. De rechtbank volgt verzoekster hierin niet. Feitelijk vraagt verzoekster de rechtbank vooruit te lopen op de beslissing in de aanhangige procedure gerechtelijke vaststelling ouderschap. Dit is onwenselijk, reeds vanwege het gevaar van tegenstrijdige beslissingen. Daarnaast beoogt verzoekster deze procedure in te zetten als een soort conservatoire maatregel en daar is deze procedure niet voor bedoeld. De rechtbank verklaart verzoekster niet-ontvankelijk. Overigens meldt de rechtbank ook dat van het gestelde ernstig wanbeheer niet is gebleken.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:2208

Zaaknummer: C/15/332711 / HA RK 22-168

Rechters: E.J. Bellaart

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Rechtbank stemt in met verlenging termijn voor afstand van
gemeenschap ex artikel 1:106 BW.***

Inzake de nalatenschap van erflater verleent de rechtbank op verzoek van diens erfgenamen ex artikel 1:106 BW verlenging van de termijn waarbinnen afstand kan worden gedaan van het aandeel in de ontbonden huwelijksgemeenschap. Op grond van de overgelegde stukken is de rechtbank van oordeel dat voldoende is onderbouwd dat de erfgenamen belang hebben bij een verlenging van de termijn zoals genoemd in artikel 1:104 BW en artikel 1:105 BW, zodat zij nader onderzoek kunnen doen naar schulden van de nalatenschap en zich kunnen beraden op een eventuele afstand. Op grond van artikel 2 Besluit Huwelijksgoederenregister 1969 laat de rechtbank de onderhavige beschikking inschrijven in het huwelijksgoederenregister.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 03-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2023:949

Zaaknummer: C/01/390731 / FA RK 23-928

Rechters: S. ter Braak

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geregistreerd partner van een dochter van erflaatster heeft zonder nadere onderbouwing van diens gerechtvaardigd belang, geen recht op een overlijdensakte van erflaatster.

Eiser stelt dat hij in zijn hoedanigheid van geregistreerd partner van de dochter van X op het moment van overlijden van X, op grond van de wet, als erfgenaam, belanghebbende is bij een afschrift van de overlijdensakte van X en daarom het afschrift had moeten krijgen zonder dat hij daartoe nadere bewijzen hoefde over te leggen. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling. Uit artikel 1:23b lid 2 BW volgt dat afschriften van akten, waaronder een overlijdensakte, slechts wordt afgegeven aan de verzoeker indien hij aantoont dat hij bij de verkrijging daarvan een gerechtvaardigd belang heeft. Eiser behoort niet tot een van de categorieën personen met een dergelijk belang die als zodanig zijn aangeduid in de memorie van toelichting. De omstandigheid dat eiser op het moment van overlijden van X de geregistreerd partner van de dochter van X was, is onvoldoende om aan te nemen dat eiser erfgenaam is van X. Eiser heeft bij zijn aanvraag geen bewijs, zoals een kopie van het testament van X, overgelegd waaruit blijkt dat hij erfgenaam is van X. Daardoor kon de gemeente/verweerder niet vaststellen of eiser een gerechtvaardigd belang heeft bij de verkrijging van de overlijdensakte van X. Oftewel, eiser heeft onvoldoende informatie en stukken verstrekt om een inhoudelijke beoordeling van die aanvraag mogelijk te maken.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:1610

Zaaknummer: ROT 22/3898

Rechters: F.A. Groeneveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt de verdeling van het nog niet verdeelde deel van vaders nalatenschap vast.

In een geschil tussen broers en zus die de erfgenamen zijn van hun in 2017 overleden vader, stelt de rechtbank op verzoek van eiseres en met inachtneming van de belangen van de partijen de verdeling van de nalatenschap vast voor zover die nog niet tussen partijen is verdeeld. Onderdeel van hetgeen onverdeeld is gebleven, is een kadastraal perceel dat in negen verschillende kavels is verdeeld met verschillende gebruiksfuncties en verschillende bestemmingen. De rechtbank volgt eiseres dat van haar niet gevergd kan worden dat zij met haar woonwagen van het thans door haar gebruikte kavel naar een ander kavel (ver)trekt. Op verzoek van de broers/gedaagden is de veroordeling om mee te werken aan de door de rechtbank vastgestelde verdeling niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard. De broers vreesden dat anders onomkeerbare gevolgen zouden zijn ingetreden die niet teruggedraaid zouden kunnen worden indien en voor zover zij in een eventueel te voeren hoger beroepsprocedure in het gelijk gesteld zouden worden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:1264

Zaaknummer: C/13/713752 / HA ZA 22-137

Rechters: T.H. van Voorst Vader

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat erflater bij het opnemen van een subsidiaire erfstelling in een oud testament niet de situatie voor ogen had dat hij op het tijdstip van overlijden zou zijn hertrouwd en kinderen had.

In deze zaak toetst de rechtbank of zij bevoegd is om van het geschil kennis te nemen. Op basis van artikel 2 Rv acht de rechtbank zich bevoegd om kennis te nemen van het geschil omdat gedaagde Y zijn woonplaats in Nederland heeft. Daarnaast is de rechtbank mede bevoegd op grond van artikel 6 aanhef en onder g Rv waarin is bepaald dat de Nederlandse rechter eveneens rechtsmacht heeft in zaken betreffende nalatenschappen, indien de erflater zijn laatste woonplaats of gewone verblijfplaats in Nederland had. Vervolgens gaat de rechtbank in op de uitleg van erflaters testament. Erflater heeft in 2006 in zijn testament X tot enig erfgenaam benoemd, en als het huwelijk met X is geëindigd door echtscheiding heeft erflater Y tot zijn erfgenaam benoemd. Nadien is erflater gescheiden van X, en is hij hertrouwd met eiseres A met wie hij kinderen heeft gekregen. In geschil is wie de erfgenamen zijn van erflater. De in het testament gebruikte woorden zijn duidelijk als daarbij wordt gelet op de verhoudingen die erflater bij zijn testament kennelijk heeft willen regelen en naar de omstandigheden waaronder dit is gemaakt. Vast staat immers dat erflater op het moment van testen was gehuwd met X en geen kinderen had. Gelet op de omstandigheden waaronder het testament is gemaakt en de verhouding die erflater destijds kennelijk heeft willen regelen, is naar het oordeel van de rechtbank niet duidelijk of erflater ten tijde van het opmaken van het testament heeft gewild dat Y erfgenaam zou zijn indien hij ten tijde van zijn overlijden weer gehuwd zou zijn en kinderen zou hebben. Het testament heeft in zoverre geen duidelijke zin, zodat voor uitlegging daarvan daden en verklaringen van erflater mogen worden gebruikt. Aldus dient aan de hand van daden en verklaringen van erflater te worden beoordeeld wat de bedoeling van erflater was. In vergelijking met het tijdstip van testen en het tijdstip van diens overlijden waren erflaters omstandigheden fundamenteel gewijzigd. De rechtbank oordeelt dat die nieuwe situatie erflater niet voor ogen heeft gestaan toen hij in 2006 zijn testament maakte. Aangenomen moet worden dat het testament van 2006 uitsluitend gold voor de situatie dat erflater gehuwd was met X en/of niet zou zijn hertrouwd. Dat wordt bevestigd door een aantal overgelegde verklaringen en door het door A overgelegde concepttestament. Dat dit testament niet formeel geldend is geworden, doet hieraan niet af.

Dit tezamen met de andere feiten leidt tot het oordeel dat de in het testament opgenomen uiterste wil niet voor de gewijzigde omstandigheden was bedoeld en is komen te vervallen op het moment dat erflater hertrouwde. Y kan daardoor geen aanspraken aan het testament ontleen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2019:1936

Zaaknummer: 18.17732

Rechters: M.J. van Lee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris begaat beroepsfout door enig erfgenaam zekerheid te laten geven op een tot de nalatenschap behorend pand terwijl de beheersexecuteur diens beheer niet had beëindigd.

Tot zekerheid van een door eiser Z aan A verstrekte lening is ten overstaan van notaris X door A hypothecaire zekerheid verstrekt aan Z. Z stelt dat de notaris een beroepsfout heeft gemaakt nu blijkt dat A niet bevoegd was om over het onderpand te beschikken. Dat pand behoorde tot de nalatenschap van A's vader. In die nalatenschap was op dat tijdstip nog een executeur bevoegd tot het beheer. A had daarom als (enig) erfgenaam medewerking van de executeur of machtiging van de kantonrechter nodig. De rechtbank volgt X niet dat het beheer was beëindigd. Dat volgt alleen al uit een eerdere beschikking van de kantonrechter waaruit blijkt dat de afwikkeling van de nalatenschap in een impasse was geraakt, dat de executeur niet goed wist hoe hij de zaak vlot moest trekken om tot een afwikkeling te komen, dat nog legaten moesten worden uitgekeerd aan de legatarissen en dat er nog schuldeisers van de nalatenschap waren. De rechtbank overweegt dat een executeur pas bevoegd is om zijn beheer te beëindigen als hij zijn taak, met het oog waarop hem het beheer was opgedragen, heeft volbracht. Bovendien heeft de kantonrechter aanleiding gezien een nieuwe executeur te benoemen. Daarvoor zou natuurlijk geen aanleiding hebben bestaan als de vorige executeur het beheer al had beëindigd door de goederen ter beschikking van de erfgenamen te stellen. Volgens de rechtbank kon X uit de impasse, de omstandigheid dat er maar één erfgenaam was en het feit dat er een boedelbeschrijving was opgemaakt (in de vorm van een successieaangifte), niet afleiden dat de executeur zijn (beheers)taken al had afgerond en het beheer had beëindigd. X had niet, zonder dat te verifiëren, mogen aannemen dat de (beheers)taak van de executeur geëindigd was. Ook is niet gebleken dat de executeur op of vóór de datum van het passeren van de hypotheekakte aan A als erfgenaam heeft verklaard dat de nalatenschap is afgewikkeld of dat hij zijn taak als geëindigd beschouwde.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:2308

Zaaknummer: C/15/327227 / HA ZA 22-252

Rechters: J. van der Kluit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De legitieme portie is niet geschonden omdat in de overdracht van de boerderij c.a. tegen agrarische waarde niet zonder meer een eenzijdige bevoordelingsbedoeling aan de kant van de ouders is gelegen.

Gedaagden hebben in het verleden de boerderij c.a. overgenomen tegen de waarde in het economisch verkeer bij agrarische bestemming. In geschil is of de legitieme portie van eisers is geschonden. De rechtbank vindt de agrarische waarde als uitgangspunt begrijpelijk en gegeven de omstandigheden ook alleszins verdedigbaar. De gedaagden waren vóór de overname met hun ouders op het bedrijf werkzaam en hebben na de overname de exploitatie tot in ieder geval 2006 voortgezet. Of en in hoeverre zij vóór de overname een – reële – beloning hebben ontvangen voor hun werkzaamheden op het bedrijf is niet gebleken. Het ligt daarmee voor de hand de overname te bezien in het licht van een bedrijfsopvolging van ouders door kinderen. Daarbij past een waardering als agrarisch bedrijf tegen een waarde die voortzetting ervan economisch nog net levensvatbaar maakt. Daarin is niet zonder meer een eenzijdige bevoordelingsbedoeling aan de kant van de ouders gelegen. Ook is van een bevoordelingsbedoeling van de ouders – noodzakelijk voor een schenking – niet gebleken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 24-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:1319

Zaaknummer: C-01-297461 - HA ZA 15-585

Rechters: A.E.M. Effting-Zeguers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Redelijkheid en billijkheid brengen niet met zich dat openstaande declaratie van advocaat niet tot de schulden van de nalatenschap behoort.

Advocaat X heeft erflater A bijgestaan in diverse procedures ter zake van de ontbinding van erflaters geregistreerd partnerschap met B. A heeft B alsmede hun drie kinderen als erfgenamen achtergelaten. B heeft namens de erfgenamen de nalatenschap beneficiair aanvaard. In geschil is of de erfgenamen gehouden zijn om de (deels) onbetaalde facturen van X als schulden van de nalatenschap te voldoen. In de omstandigheid dat de vordering van X betrekking heeft op de vergoeding van verrichte juridische werkzaamheden in procedures die tegen B zijn gevoerd, ziet de rechtbank geen aanleiding om te bepalen dat de schuld van A aan X redelijkerwijs niet ten laste van de nalatenschap dient te komen. De eventuele aanvaarding van de baten van de nalatenschap gaat – zo de rechtbank – gepaard met de verplichting tot voldoening van de lasten.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:1453

Zaaknummer: 716081

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding over de bevoegdheid van beheersexecuteur die claimt (mede wegens ‘opdrogende’ middelen en de slechte staat van onderhoud) bevoegd te zijn om een tot de nalatenschap behorende woning te verkopen en leveren.

In geschil is of een beheersexecuteur bevoegd is tot verkoop en levering van een tot de nalatenschap behorende woning, dan wel of de notaris het bij het juiste eind heeft als hij de executeur/geïntimeerde onbevoegd acht. Erflaatster is in 2015 overleden en van haar nalatenschap resteert afgezien van een saldo op een bankrekening, enkel nog een leegstaande woning. De executeur verkoopt de woning en de notaris wil de akte levering uitsluitend passeren als alle erfgenamen hiermee akkoord gaan. In eerste aanleg (ERF 2022-0212) is de notaris in kort geding veroordeeld om zorg te dragen voor de levering, mede omdat het saldo op de rekening onvoldoende is om de kosten van de woning te voldoen. In de appèlprocedure verwijst het hof naar het wettelijk kader ter zake van de bevoegdheden van een beheersexecuteur (art. 4:144 en 4:145 en art. 3:170 lid 2 en 3 BW) en vervolgt dan met de opmerking dat een executeur op de voet van artikel 4:147 lid 1 BW bevoegd is om de door hem beheerde goederen te gelde te maken, voor zover dit nodig is voor de tot zijn taak behorende voldoening van schulden der nalatenschap. Deze exclusieve beschikkingsbevoegdheid is gerelateerd aan de betaling van nalatenschapsschulden (art. 4:7 lid 1 BW). De door de executeur gestelde slechte staat van de woning en de daaruit mogelijk voortvloeiende schade voor de boedel of voor derden, vallen echter niet onder die opgesomde nalatenschapsschulden. Voor zover de door executeur bedoelde kosten van behoud en bewaring als daarin opgesomde kosten van executele kunnen gelden, schept de uitputting van daarvoor gereserveerd (beheer)budget voor de executeur nog geen grondslag voor de (hem in beginsel niet toekomende) bevoegdheid om de woning te verkopen of de verdeling ervan zelfstandig tot stand te brengen. De enkele aanwijzing als executeur-testamentair maakte geïntimeerde ook nog niet bevoegd om de woning te verkopen of de verdeling ervan zelfstandig tot stand te brengen. Het voorgaande brengt het hof voorshands tot de conclusie dat de notaris de executeur onbevoegd heeft mogen achten om de door hem beheerde woning als executeur te gelde te maken en redelijkerwijs heeft mogen verlangen dat alle erfgenamen medewerking verlenen aan of nadrukkelijk instemmen met de verkoop en vervreemding van

de woning. Het hof kan er evenwel niet aan voorbijzien dat alle erfgenamen al vóór de inleidende dagvaarding met de door de executeur voorgestane verkoop en overdracht van de woning hadden ingestemd. Zo de notaris voordien al gegronde reden heeft gehad om de van hem verlangde ambtsverrichting te weigeren of op te schorten vanwege zijn zorg voor de daarbij mogelijkerwijs betrokken belangen van de mede-erfgenamen van de executeur, was daarvan ten tijde van het (wijzen van het) beroepen vonnis dus in ieder geval geen sprake meer. Hoewel het hof de daartoe door de voorzieningenrechter gebezigde motivering niet zonder meer kan onderschrijven, oordeelt het hof dat de in eerste aanleg getroffen voorziening in stand kan blijven. Bij dit oordeel speelt naast het feit dat alle erfgenamen inmiddels met de verkoop en overdracht van de woning aan de koper hebben ingestemd, in het bijzonder ook dat de in eerste aanleg getroffen voorziening al zijn werking heeft verkregen doordat ter uitvoering van het beroepen vonnis inmiddels de notariële overdracht van de woning aan de koper heeft plaatsgevonden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:847

Zaaknummer: 200.314.812_01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, R.J.M. Cremers en J. van der Steenhoven

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek van de onderfde echtgenoot/legataris tot ontslag van de bestuurders van een door erflaatster opgerichte stichting wordt afgewezen, maar verzoeker is wel belanghebbende bij dit verzoek.

Erflaatster heeft in haar testament enkele legaten toegekend aan haar overigens onderfde echtgenoot en een stichting opgericht die tot enig erfgenaam is benoemd. Twee van de drie door erflaatster als bestuurslid voorziene personen, hebben voor dit lidmaatschap bedankt. De executeur heeft in overleg met [naam1] en [naam2] die beiden hebben bedankt voor het bestuurslidmaatschap, gezocht naar personen die het bestuur zouden kunnen overnemen. Nadat zij door de executeur en notaris is verzocht om het bestuurslidmaatschap niet te aanvaarden (erflaatster zou haar niet langer hebben gewenst als lid van het bestuur), heeft het derde door erflaatster voorziene bestuurslid deze benoeming schriftelijk aanvaard en vervolgens gezorgd voor de benoeming van twee andere bestuursleden. Kort en goed heeft de rechtbank het verzoek van appellant afgewezen om twee van de bestuursleden te ontslaan. In beroep verzoekt appellant het ontslag van alle drie de bestuurders. Het hof oordeelt dat, anders dan geïntimeerden stellen, appellant wel belanghebbende is in de zin van artikel 2:298 lid 1 BW omdat hij past in de tweede kring (niet in de eerste). Hij is als weduwnaar van zijn echtgenote en als legataris van het vruchtgebruik van haar gehele nalatenschap nauw betrokken bij de vraag of het bestuur van de stichting die is opgericht door zijn echtgenote is samengesteld zoals erflaatster wilde en, als dat niet zo is, of dat een gewichtige reden is voor ontslag van de huidige bestuursleden. Deze nauwe betrokkenheid maakt dat hij een belang heeft om het ontslag van de huidige bestuursleden te vragen. Vervolgens beoordeelt het hof de drie door appellant aangevoerde inhoudelijke redenen voor het ontslag en komt tot de slotsom dat niet is gebleken dat de huidige bestuursleden of een of meer van hen hun taak hebben verwaarloosd of verwaarlozen. Appellant heeft weliswaar een eigen belang bij een juiste afwikkeling van de nalatenschap, maar niet valt in te zien dat die afwikkeling en voldoening gevaar lopen als de huidige bestuurders aanblijven.

Appellant stelt verder dat erflaatster de huidige samenstelling van het bestuur om verschillende redenen niet heeft gewild en dat dit een gewichtige reden is voor ontslag van al deze bestuursleden. In dat kader gebruikt het hof de uitlegregels van artikel 4:46 BW waarbij

gelet moet worden op de verhoudingen die de uiterste wil kennelijk wenst te regelen en op de omstandigheden waaronder de uiterste wil is gemaakt. Feiten en omstandigheden van na het maken van het testament kunnen alleen meedoen bij de uitleg als erfla(a)t(st)er daar bij het maken van zijn/haar testament op is vooruitgelopen. Gelet op de verhoudingen die erflaatster met de regeling over de benoeming van het bestuur van de stichting kennelijk wilde regelen en op de omstandigheden waaronder deze regeling is gemaakt, biedt de tekst van de regeling geen aanknopingspunten voor de uitleg van appellant. Uit de tekst is niet af te leiden dat erflaatster de huidige bestuursleden nooit heeft gewild als bestuursleden. Het testament van erflaatster heeft wat de benoeming van bestuursleden van de stichting betreft volgens het hof een duidelijke zin. Er is dan ook geen aanleiding bij de uitleg daden en verklaringen van erflaatster buiten de uiterste wil om te betrekken.

Iets anders dan de uitlegkwestie is of erflaatster op enig moment na het maken van het testament het derde in het testament voorziene bestuurslid niet meer als bestuurslid wilde. Het hof laat in het midden of dit zo is. De kernvraag is of dit een gewichtige reden is voor ontslag als bestuurslid. Het hof is van oordeel dat dit niet het geval is. Ontslag zou aan de orde zijn als er een goede reden is om aan te nemen dat het niet langer verantwoord is dat die persoon lid van het bestuur van de stichting blijft. Dan is het belang van de stichting in het geding. Die goede reden is niet gebleken. Ook het feit dat erflaatster de twee nadien aangezochte (vervangende) bestuursleden nimmer heeft gekend, is geen reden voor ontslag. Ook is geen sprake van een ingrijpende wijziging van omstandigheden op grond waarvan het voortduren van het bestuurderschap van de huidige bestuursleden in redelijkheid niet kan worden geduld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:2385

Zaaknummer: 200.317.451

Rechters: J.H. Lieber, S.B. Boorsma en C.M.E. Lagarde

Advocaten: P.G. Knoppers, E.J. Luursema en R.A. van Liere

Wetsartikelen: 2:298 BW en 4:46 BW

RECHTSPRAAK

Het Gemeenschappelijk Hof benoemt een deskundige.

Partijen zijn het niet eens over de vraag of, en zo ja door wie en voor welke bedragen, er al dan niet zonder rechtsgrond gelden aan een bv zijn onttrokken waarvan de (certificaten van) aandelen tot de nalatenschap behoren, hetzij in de periode tussen de datum van overlijden van de vader en de datum van overlijden van de moeder, hetzij in de periode daarna, hetzij door of ten behoeve van een of meer van de partijen, hetzij door of ten behoeve van derden. Indien en voor zover dat is gebeurd, heeft de bv vorderingen tot terugbetaling op degene of degenen die deze gelden zonder rechtsgrond heeft of hebben onttrokken. De waarde van die vorderingen werkt door in de waarde van de aandelen van de bv en via die weg in de waarde van de certificaten. Het komt het Gemeenschappelijk Hof daarom zinvol voor dat een deskundige wordt benoemd om in kaart te brengen of er gelden zijn onttrokken en zo ja, wanneer, hoeveel en door wie, en in hoeverre de daardoor ontstane vorderingen van de bv nog kunnen worden vastgesteld en geïnd. Omdat er ook nog andere geschilpunten zijn, benoemt het Gemeenschappelijk Hof een deskundige en legt aan deze een breed scala aan vragen voor.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 21-03-2023

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2023:39

Zaaknummer: CUR2019Hoo414

Rechters: G.C.C. Lewin, C.G. ter Veer en J. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat zij het beheer toen niet uitoefende, hoeft dochter géén rekening en verantwoording af te leggen over de periode tot het overlijden van vader, wél (deels) over de periode daarna tot het overlijden van de dementerende moeder.

Vader en moeder zijn overleden in respectievelijk 2018 en 2019 en hebben eiser en gedaagde als erfgenamen achtergelaten. Eiser stelt zich op het standpunt dat na bestudering van de bankafschriften er in 2013 opmerkelijke contante geldopnamen zijn gedaan en/of geld is overgemaakt naar de bankrekening van gedaagde. Deze opnames en transacties kunnen volgens eiser niet door erflater en erflaatster zijn uitgevoerd, maar zijn door gedaagde uitgevoerd, die echter geen opheldering wil geven over de opnames en overboekingen. De rechtbank wijst de door eiser gevorderde veroordeling van gedaagde tot het doen van rekening en verantwoording af. Gedaagde betwist dat zij het beheer voerde over de financiën van vader en moeder. De rechtbank is van oordeel dat eiser tegenover de gemotiveerde betwisting van gedaagde deze stelling onvoldoende heeft onderbouwd. Moeder was weliswaar dementerende en dus niet in staat om het beheer te voeren, maar partijen zijn het erover eens dat vader tot zijn overlijden wel helder van geest was. Het enkele feit dat hij een hoge leeftijd had en niet ervaren was met het gebruik van computers dan wel internetbankieren, betekent niet dat hij niet zelf het beheer gevoerd kan hebben over zijn financiën en die van moeder. Ook als sprake zou zijn van een volmacht – wat niet het geval is, omdat de conceptvolmacht nooit is ondertekend door vader – dan betekent het enkel verstrekken van een volmacht en de wens van vader om zijn zaken door gedaagde te laten behartigen niet dat sprake is van beheer, omdat daarvoor moet komen vast te staan dat van de volmacht gebruik is gemaakt. Wat betreft de periode na het overlijden van vader tot het moment dat gedaagde tot bewindvoester van moeder is benoemd, dient gedaagde wel rekening en verantwoording dient af te leggen. Gedaagde stelt zelf dat zij in die periode als zaakwaarnemer heeft opgetreden en onbetwist is dat moeder het beheer vanwege haar dementie niet zelf kon uitvoeren.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:2414

Zaaknummer: C/10/636181 / HA ZA 22-290

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst de vordering af van de enig erfgenaam/executeur tot terugbetaling van onttrekkingen aan bankrekening erflater.

Eiser was jarenlang de boekhouder en is thans executeur en enig erfgenaam van de in 2019 overleden erflater. Eiser vordert kort gezegd, (terug)betaling van gedaagde (die jarenlang de mantelzorger was van erflater) van onttrekkingen van de bankrekening van erflater. Gedaagde stelt dat eiser niet-ontvankelijk is. Reden daarvoor zou zijn dat eiser zijn taak als executeur overschrijdt omdat hij goederen alleen te gelde mag maken ter voldoening van schulden, terwijl er geen schulden meer zijn. De onderhavige vordering betreft echter niet het te gelde maken van goederen. Nu de executeur gedurende zijn beheer bij de vervulling van zijn taak de erfgenamen in en buiten rechte vertegenwoordigt, is eiser ontvankelijk in zijn vordering. Uit de feiten volgt dat hoewel de rechtbank zich kan voorstellen dat het kennelijk veranderde patroon van geldopnames en uitgaven vragen oproept bij eiser, hij naar het oordeel van de rechtbank toch onvoldoende heeft onderbouwd dat er contant opgenomen gelden naar gedaagde zijn gevloeid, laat staan dat dit tegen de wil was van erflater of als gevolg van enigerlei vorm van financieel misbruik van erflater door gedaagde zou zijn gebeurd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:2415

Zaaknummer: C/10/641701 / HA ZA 22-568

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op haar verzoek wordt voormalig bewindvoester tot vereffenaar benoemd in de nalatenschap van erflaatster.

De enig zoon van erflaatster wier vermogen onder bewind stond, heeft haar nalatenschap verworpen. Verzoekster was de bewindvoester van erflaatster. Zij is in die hoedanigheid belanghebbende bij het verzoek om een vereffenaar te benoemen. Het bewind over de goederen van erflaatster is door het overlijden van erflaatster weliswaar beëindigd, maar verzoekster heeft na het overlijden van erflaatster nog wel verplichtingen. Verzoekster blijft op grond van artikel 1:448 lid 3 BW verplicht om al datgene te doen, wat niet zonder nadeel van rechthebbende kan worden uitgesteld, totdat degene die na haar tot het beheer van de goederen bevoegd is, dit heeft aanvaard. Daarnaast moet verzoekster als bewindvoester ook rekening en verantwoording afleggen aan de eventuele erfgenamen van erflaatster aan het einde van het bewind (art. 1:445 lid 1 BW). Gelet hierop zal vastgesteld moeten worden wie de erfgenamen van erflaatster zijn, zodat verzoekster belang heeft bij het benoemen van een vereffenaar die tot zijn taak heeft een erfgenamenonderzoek uit te voeren.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:2411

Zaaknummer: C/10/651581 / HA RK 23-81

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan de kantonrechter het loon van de vereffenaar ná de vaststelling van het loon nog op een ander bedrag vaststellen?

In een zeer uitgebreid gemotiveerde uitspraak gaat de kantonrechter in op de wijze waarop en aan wie door een vereffenaar rekening en verantwoording moet worden afgelegd. Tevens komt aan bod op welke wijze het loon van de vereffenaar wordt vastgesteld en of de uren opgevoerd voor de voorbereiding van de zitting opgevoerd kunnen worden. Interessant zijn de overwegingen over de vraag of de kantonrechter het loon van de vereffenaar ná de vaststelling van het loon nog op een ander bedrag kan vaststellen. De kantonrechter meent dat dit in dit geval wel kan. In beginsel is het loon van de door de rechtbank benoemde vereffenaar een kwestie tussen de kantonrechter en de vereffenaar. Er is geen relatie van opdracht tussen andere betrokkenen (zoals schuldeisers en erfgenamen) en de vereffenaar. De benoemde vereffenaar krijgt zijn functie van de rechtbank en hij moet zijn taak verrichten met name met het oog op schuldeisersbelangen. Het is niet wenselijk dat de erfgenamen invloed hebben op de hoogte van het loon omdat het belang van de erfgenamen tegengesteld is aan het belang van de schuldeisers en de vereffenaar onafhankelijk van beide kanten moet opereren. In de beschikking waarbij deze kantonrechter het loon van de vereffenaar heeft vastgesteld heeft zij niettemin overwogen dat eventuele bezwaren van de erfgenamen bij een eventueel verzet tegen de uitdelingslijst aan de orde kunnen komen. Over de vraag of dat mogelijk is, wordt in literatuur en jurisprudentie verschillend gedacht. De kantonrechter kan dat echter in deze beschikking in het midden laten omdat in dit geval sprake is van een positieve nalatenschap, waarin geen sprake is van verzet tegen de uitdelingslijst maar van het afleggen van rekening en verantwoording aan de overschotgerechtigden. Bij deze procedure zijn geen faillissementsrechtelijke artikelen van toepassing verklaard, zodat er minder reden bestaat om aan te sluiten bij de regeling in faillissementen (waarin niet geklaagd kan worden over het door de rechter-commissaris vastgestelde loon van de curator). Omdat de kantonrechter bovendien in dit geval al in een eerdere beschikking heeft overwogen dat de bezwaren van de erfgenamen nog aan de orde zouden kunnen komen, is in zoverre het loon nog niet helemaal definitief vastgesteld. De vaststelling van het loon blijft een kwestie tussen de kantonrechter en de vereffenaar. De bezwaren van (een of meer) erfgenamen beschouwt de kantonrechter als informatie die van belang kan zijn bij de beoordeling van de hoogte van het loon. Gelet op

het voorgaande beoordeelt de kantonrechter vervolgens of zij in de bezwaren aanleiding ziet het eerder vastgestelde loon aan te passen. In dat kader wordt uitgebreid uit de doeken gedaan welke toets de kantonrechter moet aanleggen bij het vaststellen van het loon van de vereffenaar.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:3444

Zaaknummer: 9675263 \ EJ VERZ 22-71412

Rechters: I.D. Bellaart

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dankzij overweging in de eerdere uitspraak is de kracht van gewijsde daarvan beperkt en dus vormt deze uitspraak geen belemmering om de zaak (opnieuw) voor te leggen.

In hoger beroep is de centrale stelling van appellanten dat verweerster de goederen van vader heeft gestolen door ze zonder zijn toestemming mee te nemen uit zijn woning. Vader had daarom uit hoofde van onrechtmatige daad een tot zijn nalatenschap behorend vorderingsrecht op verweerster. Appellanten stellen dat verweerster dit vorderingsrecht opzettelijk heeft verzwegen en daarmee haar aandeel daarin heeft verbeurd. Verweerster heeft hiertegen onder andere het verweer opgeworpen dat al in de eerdere juridische procedure de vraag aan de orde is geweest of verweerster de drie schilderijen heeft gestolen. Gelet op het gezag van gewijsde van de uitspraken in die eerdere procedure, kan die kwestie nu niet opnieuw in deze procedure aan de rechter worden voorgelegd. Het hof oordeelt – anders dan de rechtbank – dat de bevoegdheid van de Nederlandse rechter niet kan worden gebaseerd op artikel 9 aanhef en onder c Rv, maar wel kan worden ontleend aan artikel 6 aanhef en onder g Rv. Het hof volgt verweerster hierin niet en overweegt dat de rechtbank het gezag van gewijsde heeft beperkt door de zinsnede ‘Indien na wijzen van dit vonnis mocht blijken dat een der partijen op het moment van overlijden van vader toch de beschikking had over (een of meer van) de betreffende drie schilderijen, dan verbeurt de betrokkene zijn aandeel daarin aan de overige deelgenoten op grond van artikel 3:194 van het Burgerlijk Wetboek’. Dat betekent dat de eerdere juridische procedure er niet aan in de weg staat dat in deze procedure wordt beoordeeld of verweerster de schilderijen heeft ontvreemd. Uit de feiten leidt het hof vervolgens af dat – anders dan de rechtbank in eerste aanleg meende – verweerster wel goederen zonder toestemming van erflater heeft weggenomen en daarmee haar aandeel in de vorderingsrechten ter waarde van deze zaken heeft verbeurd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 31-01-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:133

Zaaknummer: 200.300.498/01

Rechters: H.J.M. Burg, A.A. Muilwijk-Schaaïj en R.M. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De door de cliënt gevorderde vernietiging van de overeenkomst met diens advocaat op grond van dwaling omdat niet was meegedeeld dat de procedure kansloos was, wordt niet toegewezen, mede omdat de procedure niet door hem was gestart.

Bijgestaan door zijn toenmalige gemachtigde heeft eiser een procedure aanhangig gemaakt tegen de erfgenamen van X. Omdat eiser geen contact meer kreeg met de gemachtigde, heeft hij zich gewend tot advocaat Y. In onderhavige procedure stelt eiser te hebben gedwaald bij het aangaan van de overeenkomst met Y en vordert de vernietiging daarvan. Eiser meent dat Y hem had moeten mededelen dat de procedure kansloos was, omdat de uitgebrachte dagvaarding niet aan de executeur, maar de erfgenamen was gericht. De advocaat stelt dat de dagvaarding reeds was uitgebracht op het moment dat de overeenkomst tot stand kwam en dat hij toen nog niet beschikte over de van belang zijnde processtukken. Ook is niet gebleken dat door de onjuist uitgebrachte dagvaarding de procedure bij voorbaat kansloos was. Nu niet vaststaat dat Y over bedoelde stukken beschikte en ook niet dat Y de stand van zaken kende/had behoren te kennen, is volgens de rechtbank geen sprake van schending van diens mededelingsplicht. Ook het subsidiaire standpunt dat Y toerekenbaar tekort is geschoten, wijst de rechtbank af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2023:1559

Zaaknummer: 9719709_Eo1032023

Rechters: J.J. Hendriks

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het staat niet vast dat zuiver is aanvaard en dus is geen verhaal op privévermogen voor schuld van overledene mogelijk.

In deze zaak vordert de curator van een failliet zorgbureau van de gedaagde van een overledene betaling van onbetaalde facturen ter zake van aan overledene verleende zorg. Het geheel draait om de kwestie of verhaal mogelijk is op het privévermogen van gedaagde. Volgens de rechtbank is gedaagde daartoe niet verplicht. De schulden van overledene gaan weliswaar met zijn overlijden op de erfgenamen over, maar een erfgenaam is eerst na zuivere aanvaarding, of wanneer zich een andere in artikel 4:184 lid 2 BW vermelde omstandigheid voordoet, verplicht een schuld ten laste van zijn overige vermogen te voldoen. Voordien hebben de schuldeisers van een erflater slechts een recht van verhaal op goederen van de nalatenschap. Naar het oordeel van de rechtbank is niet komen vast te staan dat gedaagde de nalatenschap zuiver heeft aanvaard door het afleggen van een daartoe strekkende verklaring ter griffie van de rechtbank van het sterfhuys als bedoeld in artikel 4:191 BW. Het beroep van de curator op artikel 4:192 lid 1 BW slaagt dan ook niet.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 08-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2023:953

Zaaknummer: C/08/281412 / HA ZA 22-181

Rechters: A.E. Zweers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Recht op gezag van ouder gaat voor testamentaire voogdijregeling.

Als de overleden ouder een voogd heeft benoemd en deze de voogdij nog niet heeft aanvaard, kan de overlevende ouder een verzoek doen om hem te belasten met het gezag, artikel 1:253g BW. De vader heeft dit verzoek gedaan. Wanneer van de ouders diegene overlijdt die het gezag over hun minderjarige kinderen alleen uitoefent, bepaalt de rechter dat de overlevende ouder met het gezag over deze kinderen wordt belast, ook al heeft de overleden ouder een voogd aangewezen (art. 1:253g BW). Een verzoek om de overlevende ouder met het gezag te belasten wordt slechts afgewezen, indien de rechter oordeelt dat het belang van de minderjarige zich tegen inwilliging verzet. De wetgever gaat dus uit van een voorkeur om de overlevende ouder met het gezag te belasten. Niet is gebleken dat het belang van de minderjarige zich verzet tegen inwilliging van het verzoek van vader. De minderjarige heeft zelfs aangegeven bij zijn vader en diens partner te willen wonen. Bovendien heeft vader ook het gezag over de broer van de minderjarige. Derhalve wijst de rechtbank het verzoek van vader toe, ondanks de testamentaire voogdij voor stiefvader.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:711

Zaaknummer: C/16/550233/FLRK 23-13 , C/16/551066/FLRK 23-114 en C16/551812/FLRK 23-114

Rechters: M.M. Janssen-Witteveen

Wetsartikelen: